

[Hvidberg.]

af ham. Men nu er det forbi, og jeg synes det er ikke blot en æresforpligtelse for os, men en glæde at gennemføre lovforslaget.

Den socialdemokratiske ordfører mente, at det havde været bedre, hvis man havde oprettet museet i København i stedet for i Frederikssund. Jeg tror ikke, det kan nytte at indlade sig på overvejelser af denne art eller i det hele taget at græde over spildt mælk. Vi må nu bestræbe os for, at det museum, der kommer i Frederikssund, selvom det bliver mindre, så til gengæld bliver finere, end man kunne have gjort det store museum her i København.

Man kan godt ved første øjekast studse over, at fordelingen af udgifterne mellem stat og kommune i det foreliggende lovforslag er en anden end i den tidligere lov. Staten skulle dengang betale halvdelen af de med erhvervelse af grund og bygning forbundne udgifter. Man beregnede dengang udgifterne til ca. 1 mill. kr., og staten skulle betale 40 pct. af driftsudgifterne. Nu foreslår man, at staten skal betale to trediedele af de med erhvervelse af grund og bygning forbundne udgifter, dog højst 400 000 kr., og halvdelen af driftsudgifterne. Jeg synes, dette er berettiget. Der er forskel på Københavns kommune og på en lille kommune som Frederikssund. Man kan ikke forlange, at Frederikssund kommune skal deltage selv i dette langt mindre foretagende i samme forhold, som Københavns kommune skulle have deltaget efter den tidligere plan. Det ville være for tungt for en lille kommune, det må man indrømme. Under de forhandlinger, som ministeriet i sommeren 1953 førte med Frederikssund kommune, blev jeg i det sidste møde ganske klar over, at man ikke kunne pålægge Frederikssund kommune denne byrde.

Jeg ved ikke, om det er meningen, at der nu skal nedsættes et udvalg til overvejelse af denne sag. Sandt at sige synes jeg ikke, det er helt nødvendigt. Jeg synes godt, man kunne lade dette lovforslag gå igennem, det er dog gennemtænkt, og vi har tidligere gennemført lovforslag af langt større dimensioner, som ikke har været behandlet i udvalg.

Sluttelig vil jeg blot sige, at vi altså ikke har fået et stort og vældigt Willumsen-museum, men vi får nu oprettet et lille

Willumsen-museum i Frederikssund, og ideen er så den enkle, at det til gengæld skulle blive et virkeligt fint museum, som kommer til at indeholde nogle af Willumsens fineste og mest karakteristiske værker, så at sige en lille juvel af et Willumsen-museum; jeg vil inderlig håbe, at det må blive tilfældet. Det er det mulige, der her gennemføres, men det er glædeligt, at det nu endelig er lykkedes os at gennemføre det.

Det ærede medlem hr. Lars M. Olsen talte om, at Willumsen havde følt sig noget skuffet over den måde, hvorpå han var blevet behandlet. Jeg har også hørt, at han overfor et blad skulle have udtalt, at han ikke rigtig havde nogen venner her siden Hartvig Frischs død. Jeg kan nu ikke tænke mig, at han mener det så stærkt. Jeg synes, at vi har fået en brav kårde for at føre denne sag igennem, efter at den var gået i stå, og jeg tror, at hverken den nuværende eller den tidligere undervisningsminister har noget at bebrejde sig i den sag.

Svend Jørgensen: Maleren Willumsen, som nu er 91 år og bor i Cannes, har et berettiget krav på, at man nu modtager den gave, som han i 1947 skænkede den danske stat på betingelse af, at man lod opføre eller indrette en særskilt museumsbygning, i hvilken de skænkede kunstgenstande kunne opbevares.

Da folketinget i 1948—49 beskæftigede sig med denne sag og vedtog at opføre en museumsbygning i København, strandede denne plan jo på, at Københavns kommune havde gjort tilvejebringelsen af en kapital på 400 000 kr. til en betingelse for kommunens medvirken ved museets oprettelse. Dette beløb kunne ikke skaffes i løbet af det år, der var sat som frist, hvorfor tilbudet gik videre til Frederikssund. Når Københavns kommune havde stillet denne betingelse, var det for at imødegå den kritik, der havde rejst sig om denne sag. Nogle af de bedste af Willumsens værker, der stammer fra hans yngre år, er nemlig ikke med i gaven, de er i privat eje eller i offentlige samlinger herhjemme eller i Norge og Sverige. Kunstværker som „Bjergbestigersken“, der findes i kunstmuseet, og „Badende Børn“, som Skagens museum ejer,